

Esė, siekianti atskleisti ir parodyti ISKCON'o ištakas, filosofinę doktriną, misiją, tikslus, regulą bei praktiką, Vedų kultūros reprezentavimą, raidą pasaulyje ir Lietuvoje, reikšmę visuomenei

Be daugybės įsimintinų istorinių datų, paminėtų ir švęstų pasaulyje, 2016-tieji išsiskyrė ir kaip jubiliejiniai, 50-tieji Tarptautinės Krišnos Sąmonės Bendrijos (ISKCON) įkūrimo metai, kurie buvo pažymėti daugybe, ta proga visame pasaulyje vykusių ar tebevykstančių renginių, seminarų, minėjimų ir festivalių.

Kas yra ISKCON'as, pasaulyje daugiau žinomas kaip Krišnos sąmonės, arba *Haré Krišna* judėjimas? ISKCON'as priskiriamas

gaudiya-vaišnavų-sampradajai –

vienai iš keturių pagrindinių vaišnavizmo mokyklų, laikomai monoteistine Vedų, arba Hindu kultūros religija. Šios mokyklos religinė-filosofinė doktrina grindžiama nuostatomis, suformuluotomis istoriniuose, sanskrito kalba užrašytuose Vedų kultūros šventraščiuose - *Bhagavad-Gitoje*

ir
Šrimad Bhagavatam
(
Bhagavata puranoje
). Šie šventraščiai atskleidžia pagrindinį žmogaus gyvenimo tikslą – meilės santykių su Viešpačiu atkūrimą – *bhakti yogos* tradiciją.

Įvairiose kultūrose Viešpats vadinamas įvairiais vardais: Alachas, Buda, Jahvė, Višnu, Krišna, Rama, etc. Tai - tartum skirtingi drabužiai, įvairiomis aplinkybėmis dėvimi vienos ir tos pačios Asmenybės – Dievo. ISKCON'o atsidavę Dievo vardus šlovina, kartodami *maha-mantrą*, didžiąją išlaisvinimo giesmę:

Haré Krišna, Haré Krišna, Krišna Krišna, Haré Haré / Haré Rama, Haré Rama, Rama Rama, Haré Haré.

Čia

Krišna

ir

Rama

– Viešpaties vardai, nurodantys Patį Patraukliausią ir Labiausiai Džiuginantį,

Hara

– Viešpaties energija, kuri kreipinyje virsta

Haré

. Kitaip sakant, tai – kreipimasis į Viešpatį, Jo energiją, prašant leidimo ir malonės Jam tarnauti. Šlovindamas Viešpatį ir tarnaudamas Jam, adeptas išvalo širdyje susikaupusią nešvarą, atranda savo tikrąjį „aš“ ir savo tikrąją prigimtį.

Per dvylika metų, praleistų Vakaruose, Šrila Prabhupada pavertė ISKCON'ą pasaulinio masto organizacija, vienijančia tūkstančius narių ir apjungiančia daugiau nei 108 šventyklas, žemės ūkio bendruomenes, mokyklas, lavinimosi įstaigas, internatus, ar kitokias institucijas, vykdančias įvairiausių visuomeninių ir socialinių projektus ir ženkliai įtakojančias visuomenių raidą ir jų socialinį, kultūrinį ir dvasinį vystymąsi. Tačiau pats vertingiausias Šrila Prabhupados palikimas, be abejonės, yra jo knygos – Vedų šventraščių – *Bhagavad-Gitos*, *Šrimad*

Bhagavatam

ir *Č*

aitanja Čaritamritos -

vertimai iš sanskrito kalbos su išsamiais vertėjo komentarais, bei paties Prabhupados parašytos knygos. Šį palikimą sudaro daugiau nei 60 tomų.

Po to, kai susitiko savo dvasinį Mokytoją, Šrila Prabhupada savo tolimesnį gyvenimą skyrė Mokytojo priesakų vykdymui – dovanoti Krišnos sąmonę dvasios vertybes prarandančiam Vakarų pasauliui. Norėdamas visiškai pasišvęsti šiai misijai, Šrila Prabhupada 1959-siais metais priėmė *sanjasą* – tapo atsižadėjusiu vienuoliu. Jis pradėjo versti į anglų kalbą Vedų šventraščius, leisti ir platinti dvasinę žinią nešančius laikraščius ir žurnalus. 1965-siais, būdamas 65-rių, su keliomis rupijomis kišenėje bei keliais iš sanskrito į anglų kalbą išverstais knygų tomiais jis atvyko į Niujorką, turėdamas vieną vienintelį troškimą: įvykdyti Mokytojo priesaką ir suteikti dvasinę malonę Vakarų žmonėms, kenčiantiems dėl vis labiau prarandamo dvasinio identiteto ir nerandantiems atsakymų į egzistencinius būties klausimus spartaus ekonominio vystymosi ir beatodairiškai augančio jausmų tenkinimo kontekste.

1966-tųjų liepos 13-tąją, Šrila Prabhupada užregistravo ISKCONą – Tarptautinę Krišnos Sąmonės Bendriją, tapdamas jos šios dvasinės organizacijos įkūrėju – *ačarja*. Jo sukurta organizacija pakeitė ir tebekeičia daugybės žmonių gyvenimus. Įkurdamas šią Bendriją, Šrila Prabhupada numatė jos misiją:

1. Sistematiškai skleisti žmonių visuomenėje dvasines žinias, išmokyti žmoniją dvasinio gyvenimo metodu, siekiant įtvirtinti tikrąją vertybių sistemą ir pasiekti taiką ir vienovę pasaulyje;

2. Skleisti ir platinti Krišnos sąmonę tokią, kokia ji atskleidžiama *Bhagavad-Gitoje* ir *Šrimad-Bhagavatam*;

3. Suvienyti visuomenės narius ir priartinti juos prie Krišnos, Aukščiausios Esybės, ugdant ISKCON'o narių ir visos visuomenės įsisąmoninimą (suvokimą), kad kiekviena siela yra miniatiūrinė Aukščiausio Viešpaties (Krišnos) dalis;

4. Įgalinti ir skleisti *sankirtanos* judėjimą – šventų Viešpaties vardų kartojimą kartu, - tokį, koks atskleidžiamas Viešpaties Čaitanjos Mahaprabhu mokyme;

5. Atrasti šventas vietas, susijusias su Viešpaties Asmenybe ir žaidimais - ISKCON'o narių ir visos visuomenės gerovei;

6. Suvienyti ISKCON'o narius, mokant juos paprasto ir natūralaus gyvenimo būdo;

7. Siekiant įgyvendinti išvardintus tikslus, leisti ir platinti laikraščius, žurnalus ir knygas.

Įkūręs ISKCON'ą, Šrila Prabhupada rūpinosi juo kaip savo kūdikiu. Jausdamas kad, silpstant sveikatai, bet kada gali palikti kūną ir norėdamas užtikrinti organizacijos veiklos tęstinumą, jis įkūrė ISKCON'ą valdantį organą – GBC (*Governing Body Comision*), sudarytą iš artimiausių jo mokinių, tapusių ISKCON'o zoniniais

ačarijomis

, prisiėmusiais atsakomybę už Krišnos sąmonės plėtojimą įvairiuose pasaulio kraštuose.

1977-tųjų rudenį Šrila Prabhupada paliko kūną šventajame Indijos Vrindavano mieste. Nuo to laiko ISKCON'o veiklos tęstinumu rūpinasi bendrijos nariai, vadovaujami GBC. Valdantysis GBC organas yra GBC Taryba, ne rečiau kaip kartą metuose susirenkanti šventame Majapuro mieste Vakarų Bengalijoje, Indijoje. Šventasis Majapuro miestas žymus tuo, kad čia, prieš penkis šimtus metų atėjo, gyveno ir apreiškė Savo žaidimus Paties Viešpaties inkarnacija – Viešpats Šri Čaitanja Mahaprabhu, atkūręs ir padovanojęs žmonijai nuostabią, išaukštintą, Vedinę *bhakti-yo*

gos

tradic

iją, savo pavyzdžiu atskleisdamas tyros dvasinės meilės apraiškas.

Šrila Prabhupados malonės dėka, ISKCON'as įkūrė Majapure pasaulinį dvasinį centrą, turintį uždarą, kelių šimtų hektarų dydžio teritoriją, kurioje išsidėstę: šventyklos, mauzoliejai, parkai, biurai, kelionių agentūros, bankų skyriai, valiutos keityklos, mokyklos, akademijos, konferencijų salės, viešbučiai, parduotuvės, restoranai ir barai, gyvenamieji namai, *gurukulos* (vaikų mokyklos-internatai), įvairios amatininkų dirbtuvės, pienininkystės kompleksas, kirpyklos, ligoninė, vaistinės, bei įvairūs kiti, autonominių gyvenimų užtikrinantys pastatai, statiniai bei įrenginiai. Visa teritorija saugoma vidaus saugos tarnybos, taip sukuriant visišką saugumo jausmą jos gyventojams ir svečiams. Šiuo metu ISKCON'o dvasiniame centre Majapure statomas Vedinis planetariumas, pretenduojantis tapti vienu didžiausių religinės paskirties statinių Indijoje ir visame Žemės rutulyje.

ISKCON'o GBC Taryba, susirinkusi į kasmetinius posėdžius, svarsto ir planuoja ISKCON'o veiklą, o po to perteikia ir įgyvendina ją regionuose, kur yra įsikūrę dvasiniai centrai arba šventyklos. Kiekvienai šventyklai ir jos bendruomenei vadovauja prezidentas. GBC tarybos nariai reguliariai vizituoja bendrijos šventyklas ir centrus, esančius jų globojamuose regionuose, stebi, kaip laikomasi dvasinių standartų, kaip vykdoma veikla, teikdami rekomendacijas įvairiais klausimais.

Nuo to laiko, kai įkūrėjas Šrila Prabhupada paliko šį pasaulį, ISKCON'as neturi vienasmenio vadovo. Šrila Prabhupada paliko priesaką, kad po jo išėjimo lyderiais tapę artimiausi jo mokiniai ir pasekėjai bendradarbiautų tarpusavyje ir bendromis jėgomis skleistų Krišnos sąmonę po visą pasaulį. Tai, kad bendrija nepaliaujamai auga, rodo, kad šis Šrilos Prabhupados nurodymas yra vykdomas.

ISKCON'o nariai, sekdami Šrila Prabhupados priesakais, laikosi tam tikros religinės praktikos: kartoja Šventus Dievo vardus, laikosi tam tikrų reguliuojančių principų. Adeptas, siekiantis gauti dvasinį iššventinimą – *hari nama inicijaciją* - pasižada visą gyvenimą kartoti ne mažiau nei 16 ratų *maha-mantros* (vieną *mantros* ratą sudaro 108 įvėrinį suverti maldos karoliai, kuriuos perrenkant tarp pirštų, ties kiekvienu pakartojama *maha-mantra*

:

Haré Krišna, Haré Krišna, Krišna Krišna, Haré Haré / Haré Rama Haré Rama, Rama Rama, Haré Haré.

Taip pat būsimasis mokinys pasižada visą gyvenimą laikytis keturių reguliuojančių principų:

1. Nevalgyti, mėsos žuvies, kiaušinių;
2. Nevartoti intoksikacijų (alkoholio, narkotikų, tabako, gėrimų su kofeinu – tokių kaip arbata ir kava);
3. Nežaisti azartinių žaidimų;
4. Neturėti neleistinių lytinių santykių;

Tokių reguliuojančių principų laikymasis daugeliui nūdienos „civilizuotų“ žmonių gali pasirodyti labai griežtu ir suvaržančiu, tačiau Vedų kultūros požiūriu, tai tėra minimalūs reikalavimai, leidžiantys gyvai būtybei tapti civilizuotu žmogumi ir išsiskirti iš gyvūnų pasaulio, paremto keturių kūniškų instinktų užtikrinimu (valgiu, miegu, seksu ir gynyba). Kiekvienas gali lengvai įstikinti, kad žalingų įpročių atsisakymas ir barbariško bei palaido gyvenimo būdo kontroliavimas suteikia daugiau džiaugsmo ir pasitenkinimo, nei trumpalaikiai tokio gyvenimo būdo teikiami „malonumai“.

Savo veikloje ISKCON'as didelį dėmesį skiria dvasinės Vedų kultūros atkūrimui ir gaivinimui, diegdamas jos tradicijas ne tik Vakarų pasaulyje, bet ir šiuolaikinėje Indijoje, laipsniškai prarandančioje savo gilumines kultūrinės ištakas.

Vedų kultūra – tai milžiniškas dvasinis lobynas su daugybe kambarių, kuriuose kiekvienas gali atrasti ir prisitaikyti sau trūkstantį ir reikalingą vertybę. Ji – tartum medis su daugybe šakų, šakelių, lapų, žiedų ir vaisių, atspindinčių visus visuomenės poreikius: dvasinius, kultūrinius ir materialius. Vedų kultūra įprasmina žmogaus būtį ir skatina siekti tobulumo, vystant keturis pagrindinius, būtį įprasminančius pagrindus: *dharmą*, *arthą*, *kamą* ir *mokšą*. Sanskrito terminas *dharma*

turi daug tarpusavyje susietų prasmų, reiškiančių pareigas, religiją, sąvastį, būtį (prigimtį), dėsnius, tvarką, teisingumą. Kiekvienas gimsta, turėdamas daugybę skolų, kurias moka visą savo gyvenimą, vykdydamas ir atlikdamas savo pareigas: Dievui, Tėvynei, šeimai, artimiesiems, tautai, visuomenei, etc. Nuoširdžiai atlikdamas savąsias pareigas, žmogus vystosi, auga, stiprėja ir tobulėja.

Dharma

vaidina esminį vaidmenį žmogaus gyvenime. Sakoma, kad

dharma

pasirūpina tuo, kuris rūpinasi

dharma

. Skolų mokėjimas atliekant savąsias pareigas – pagrindinis veiksnys, stiprinantis keturis doro ir dvasingo gyvenimo ramsčius: asketizmą (

tapah

), švarą (

śaučam

), gailastingumą (

daya

) ir teisingumą (

satyam

). Vedų teigimu, netekus šių keturių ramsčių, žmonijos egzistencija taps beprasme ir užsibaigs. Savo ruožtu, šių doro ir dvasingo gyvenimo ramsčių išsaugojimui ir stiprinimui padeda ir keturi reguliuojantys principai, neleidžiantys jų naikinti: alkoholis ir svaigalai naikina asketizmą, neleistini lytiniai santykiai - švarą, mėsos valgymas - gailastingumą ir dosnumą, o azartiniai žaidimai naikina teisingumą.

Nuoseklus ir atsakingas pareigų atlikimas ir dorybingumas leidžia pasiekti ir kitus gyvenimo tikslus šiame pasaulyje: *arthā* – harmoningą ekonominį išsivystymą; *kamā* – jausmų tenkinimą, sutinkamai su religijos ir dorovės principais; bei

mokṣā

– savirealizaciją, išsivadavimą.

Tuo metu, kai visas pasaulis, nežiūrint augančios globalizacijos, vis giliau grimzta į uždarumą ir saviizoliaciją, kuomet gyvų būtybių eksploatacija ir išnaudojimas siekia neregėtas aukštumas, tuo tikslu visapusiškai skatinant ir ugdant jų poreikį vis daugiau, intensyviau ir grubiau ar subtiliau tenkinti savo jusles, gyventi pagal principą „dirbk, tenkinkis, sėk ir mirk“, kai santykiai tarp žmonių vis labiau persikelia į nuasmenintą elektroninę erdvę, Vedų filosofija ir kultūra moko apriboti ir suvaldyti savo troškimus, tokiu būdu išsivaduojant iš baimių ir vergijos, moko gyventi pagal principą „paprastas gyvenimas, išaukštintas mąstymas“, akcentuoja harmoningus santykius, suvokiant pasaulį kaip visumą, suteikia galimybę pažinti jo Kūrėją – Dievą, akcentuoja pagarbą visoms gyvoms būtybėms, asmeninio bendravimo svarbą, gebėjimą klausytis ir išgirsti vienas kitą, dalyvaujant asmeninių patirčių ir suvokimų mainų ir dalijimosi procesuose, bendravimo sudvasinimą, ugdant ir skatinant gyvų būtybių tikrąjį poreikį „duoti“ o ne vien tik „imti“, tokiu būdu įprasminant jų būtį, pagrindžiant egzistenciją ir atrandant tikrąjį savo identitetą.

Žmogiškųjų santykių harmonijos paieškos persikelia ir santuokinio šeiminio gyvenimo plotmėn, kuriam Vedų kultūra skiria ypatingai didelį dėmesį. Skirtingai nei Vakarų pasaulyje, kur vedamasi „iš meilės“, Vedų kultūroje vedamasi „tam, kad mylėti“. Anot Vedų kultūros, Dievo akivaizdoje sudaroma santuoka, sutvirtinta ugnies ceremonija, susieja sutuoktinius ne vienam gyvenimui. Sutuoktiniai mokosi gyventi kartu, mokosi priimti kitą tokiu, koks yra, taip ugdant tarpusavio pakantumą ir pagarbą, ilgainiui įgaunančius prisirišimo, gilaus tarpusavio supratimo ir meilės išraiškas. Visa tai atsispindi ir santykiuose su vaikais – santuokinio gyvenimo vaisiais. Menas mylėti ir aukotis, kartu su išsamia auklėjimo metodika, perteikta Vedų kultūroje, leidžia išauginti palikuonis pilnavertėmis, kūrybingomis asmenybėmis, dorais valstybės piliečiais, pasirengusiais atlikti savo pareigas tėvynei ir visuomenei, pasirengusiais kurti šeimas, tęsiančias savo giminės ir tautos tradicijas.

Karmos ir *reinkarnacijos* dėsniai, užmiršti arba pasimetę daugelyje kitų dvasinių tradicijų, labai stipriai akcentuojami Vedų kultūroje, kartu su kitomis Vedų filosofijos doktrinomis, aiškiai atsako į įvairias dviprasmybes ir logiškai pagrindžia veiksmo-atoveiksmio, priežasties-pasekmės, sielos amžinumo, jos santykių su visata ir jos kūrėju – Aukščiausiu Viešpačiu principus ir dėsnius, paaiškina sielos kelionę materialiam pasaulyje, keičiant drabužius – kūnus, bei atskleidžia dvasinio pasaulio savybes bei grožį ir nurodo būdus bei priemones jį pasiekti.

Vedų kultūroje galime rasti daugybę ir kitos, nepaprastai vertingos, teorinės ir praktinės informacijos bei nurodymų, iš esmės apimančių visą žmonijos interesų erdvę: žmogaus ir visatos sandarą, mediciną, astrologiją, astronomiją, matematiką, fiziką, mechaniką, skraidymo meno ir raketinę techniką, gamtos mokslus, chemiją, politiką, sociologiją, karybą, logiką, architektūrą, meną, literatūrą, poeziją, psichologiją, etiką, estetiką, filosofiją, religiją, etc. Visi šie neįkainojami turtai, Vedų teigimu, tėra daugybė nulių, savo vertę įgaunančių tik tada, kai priekyje pastatomas vienetas – Dievas. Todėl pagrindinis neapbrėptųjų turtų kupinos Vedų kultūros tikslas – Dievcentrinės visuomenės kūrimas. Matydama Dievą visa ko ašimi, žmonija įprasmina savo talentus, sugebėjimus, žinojimą ir pasiekimus.

ISKCON'as, kaip vienas pagrindinių Vedų kultūros nešėjų ir skleidėjų Vakarų pasaulyje, be abejonės, daro didelę įtaką šių visuomenių raidai, vystymuisi, dorovei ir moralinių savybių formavimui. Ši įtaka tolydžio stiprėja, ISKCON'ui įsisavinant vis naujas Vedų kultūros sritis. Milijonai žmonių atsisako mėsos valgymo, intoksikatų ir daugelis jų daro tai ne vien dėl sveikatos gerinimo, bet vedini etinių, moralinių bei dorovinių paskatų, tiesiog suvokdami, kad yra nepriimtina, barbariška ir amoralu žudyti savo jaunesnius brolius tam, kad juos suvalgyti, kad žymiai didesnis pasitenkinimas patiriamas atsisakant intoksikatų, nei džiaugsmas juos vartojant. Milijonai žmonių suvokia azartinių žaidimų ir palaido lytinio gyvenimo keliamą grėsmę, nežiūrint to, kad šie dalykai reklamuojami ir peršami mums kiekviename žingsnyje. Milijonai žmonių suvokia, kad ne ekonominis išsivystymas ir ne juslinis pasitenkinimas yra svarbiausi dalykai gyvenime, darantys mus laimingais - greičiau atvirkščiai. Milijonai žmonių suvokia, kad

gyvenimas be Dievo – skurdus ir destruktivus, o ne džiaugsmingas ir išlaisvinantis, kaip propaguoja dauguma šiulaikinių visuomenės „vedlių“ ir „autoritetų“, deginamų geismo ir turtėjimo godulio, beatodairiškai siekiančių pelno augimo ir su tuo susijusio vartojimo skatinimo. Milijonai žmonių vis aiškiau suvokia, kad norint užkardyti nusikalstamumą, sustabdyti karus, ekologines katastrofas, vis labiau augančio radikalizmo ir teroristinių išpuolių grėsmes, reikia formuoti visuomenėse kitas, alternatyvias vertybių sistemas, paremtas tikėjimu, morale, dorove, sąžiningumu, pagarba, nuolankumu – savybėmis, nūnai nykstančiomis iš visuomenės sąmonės, žodynų ir šnekamosios kalbos. Kad didžiausia žmonijos ir visuomenių rykštė yra ne ekonominės krizės ir suirutės, ne įstatyminės bazės netobulumas ar blogai išrinkti politikai, o kvalifikuotų lyderių bei vadovų, - moralių, sąžiningų, sugebančių vesti paskui save ir išmanančių, kuria kryptimi reikia judėti, - trūkumas. Kad tokių savybių formavimas įmanomas tik įveikus savąją puikybę, pasipūtimą, egoizmą, pyktį, geismą ir godumą, ugdant nuolankumą ir pagarbą kitoms gyvoms būtybėms, sąžiningumą, padorumą, norą kurti ir bendradarbiauti. Nesunku suvokti, kad visa tai įmanoma tik tada, jei įsileisime Dievą į savo gyvenimą. Kitaip sakant – jei sukursime Dievocentrinę visuomenę.

ISKCON'as nėra vienintelis, vedantis žmoniją šia kryptimi. Daugybė religijų ir dvasinių judėjimų kelia sau panašius tikslus ir veidamos bendrai, apsaugo žmoniją nuo visiškos destrukcijos, susinaikinimo ir išnykimo. Neveltui sakoma, kad tol, kol žemėje išliks šventraščiai ir bent vienas tikintysis, žmonija neišnyks. Tačiau ISKCON'as, remdamasis Vedų kultūra, jos visapusiška, neišsemiamą išmintimi ir nurodymais, įgyja ypatingą potencialą ugdyti visuomenės lyderius, asmenybes, gebančias mokyti savo pavyzdžiu ir kaupti visuomenę teisingo vystymosi linkme.

ISKCON'as – jaunas, tačiau sparčiai besivystantis dvasinis judėjimas. Tokiam judėjimui, atstovaujančiam tūkstantmečius besiformuojančią Vedų kultūrą ir vieną seniausių žemės rutulyje žinomų religinių-filosofinių doktrinų – *sanatana dharmą* – amžinąją pareigą, arba religiją, akcentuojančią pagrindinį gyvos būtybės tikslą - būtinybę suvokti savo konstitucinę padėtį Dievo atžvilgiu ir atkurti užmirštus meilės santykius su Juo, be abejo, 50-metis nėra didelis amžius. Kaip ir visos organizacijos ar judėjimai, ISKCON'as išgyvena gimimo, vaikystės, augimo ir brandos stadijas. Nieko keista, kad augimo ir vystymosi laikotarpyje judėjimas neišvengė klaidų. Tarp jų galima paminėti atsidavimo tarnystės, kaip vienintelio pagrindinio prioriteto nustatymą, sumenkinant kitus prioritetus – atsidavusių dvasingumo ugdymą, savo narių ir jų indėlio į judėjimo formavimą įvertinimą, rūpestį

brahmačariais

– nevedusiais, besimokančiais adeptais, taip pat netinkamai formuotą požiūrį į moteris, vaikus ir jų globą, atsidavusių socializaciją, tam tikrą aroganciją kitų

sampradajų

ir dvasinių autoritetų atžvilgiu, etc. Tačiau džiugina tai, kad ISKCON'as gana greitai pastebėjo, identifikavo ir ėmėsi žingsnių, keičiant ir šalinant klaidas, netinkamą elgesį ir nuostatas. Toks sugebėjimas savikritiškai analizuoti, pastebėti ir pripažinti savo klaidas bei parinkti žingsnius, reikalingus jų pašalinimui, liudija judėjimo brandą, pasiektą per sąlyginai trumpą laikotarpį.

ISKCON'as nuo pat savo veiklos pradžios skiria didelį dėmesį alkstančiųjų maitinimui *prasadu* (malone), - Dievui paaukotu maistu. Anot Vedų kultūros, aplink šventyklas kelių mylių spinduliu neturi būti badaujančių. Šiandien visame pasaulyje ISKCON'o atsidavę kasdien išdalija virš milijono porcijų

prasado

, taip palaikydami alkstančius žmones. Dievui paaukotas maistas –

prasadas

(malonė), - taip pat yra platinamas šimtuose vegetarinių restoranų ir užėigų, ISKCON'o atsidavusių įsteigtų daugelyje miestų įvairiose pasaulio šalyse, vis labiau populiarėjančių dėl nebrangaus, labai skanaus ir su meile, iš gerų, kokybiškų produktų paruošto maisto.

Sekdamas Šrila Prabhupados ir *brahma-madhva-gaudija-vaišnavizmo* dvasios mokytojų sekos
– *paramparos* –

nurodymais, ISKCON'as labai didelį dėmesį skiria Krišnos sąmonės skleidimui pasaulyje. Tuo tikslu 1972m. įkurtas leidybinis ISKCON'o padalinys – BBT (Bhaktivedanta Book Trust), kuris nesustodamas leidžia Šrila Prabhupados knygas įvairiausiomis pasaulio kalbomis. Šrila Prabhupados išverstos knygos su išsamiais komentarais pripažįstamos visame pasaulyje. Žymiausi universitetai, bibliotekos ir mokslinio tyrimo institutai turi įsigiję šių knygų komplektus, pripažindami Šrila Prabhupados vertimų ir parašytų komentarų autentiškumą bei atitikimą Vedų filosofijai ir kultūrai. Prabhupadai dar tebeesant gyvam, jo knygos buvo išverstos į dvidešimt aštuonias kalbas. Šiai dienai BBT rūpesčiu ir atsidavusių pastangomis bei Viešpaties malone Šrila Prabhupados knygos išverstos į daugiau nei 80 pasaulio kalbų. Bendras jų tiražas sudaro virš pusės milijardo egzempliorių ir nepaliaujamai auga. BBT šiuo metu yra viena produktyviausių leidyklų pasaulyje.

Prabhupados knygos platinamos įvairiais būdais, daugiausiai – pačių ISKCON'o atsidavusių, trokštančių tarnauti dvasios mokytojui, Šrila Prabhupadai bei *guru paramparai* ir suteikti žmonijai dvasines žinias, pastangomis. Kiekvienais metais gruodžio mėnesį vyksta Prabhupados knygų maratonas, kurio metu atsidavę, apimti sveiko sportinio azarto, lenktyniauja tarpusavyje, be sustojimo ir beveik be poilsio platindami Šrila Prabhupados knygas.

ISKCON'o atsidavę skleidžia Krišnos sąmonės judėjimo idėjas ne vien platindami knygas. Tam padeda ir *harinamos* – religinės eitynės, kurių metų šlovinami šventi Dievo vardai, sudarant galimybę juos išgirsti plačiai visuomenei, reguliariai rengiamos paskaitos ir teminiai seminarai, vykstantys šventyklose, ISKCON'o centruose ir viešose vietose, dvasinės šventės ir festivaliai, organizuojami ISKCON'o atsidavusių visame pasaulyje, *retrytai* – specifinės rekolekcijos, skirtos pristatyti Vedų kultūrą ir vystyti Krišnos sąmonę, alternatyvus švenčių organizavimas, ugdant suvokimą, kad galima švęsti ir linksmintis blaiviai,

nesisvaiginant, nevartojant narkotikų ir neištvirkaujant, didelis dėmesys, skiriamas šeimoms ir jų stabilumo išsaugojimui, vienuolynų – visuomenės dvasinės apšvietos centrų - steigimas, kaimo bendruomenių stegimas, labdaros-paramos fondai, dorovinio ugdymo vaikų darželiai-mokyklėlės, dvasinio ugdymo mokyklos, aukštojo mokslo įstaigos, jogos ir sveikatingumo mokyklos bei centrai, vyresnio amžiaus žmonių priežiūros ir slaugos namai, ajurvediniai grožio ir masažo salonai, Vedų kultūrą pristatančių šokio meno mokyklų ar teatro trupių ir kolektyvų kūrimas ir palaikymas, skurstančiųjų maitinimas, vegetarinių užkandinių ir restoranų tinklo steigimas, vegetarinio maisto gaminimo kursų organizavimas,

prasado

gaminimas ir platinimas,

ekologiškų maisto ir kosmetikos produktų gamyba ir platinimas, astrologinių paslaugų teikimas,

vastu

– vedinio

feng-shui

analogo - principų diegimas architektūroje ir interjere, ir, be abejo,- siekis ugdyti ISKCON'o narių ir visos visuomenės dorovę ir moralę bei sugebėjimą mokyti ir pamokslauti savo asmeniniu pavyzdžiu. Visame pasaulyje ISKCON'o atsidavę gerbiami už pagalbą kovojant su žmonijos rykšte, narkomanija, sugebėjimą išgydyti net ir užkietėjusius narkomanus, užtikrinti jų socializaciją. Kai kurios ISKCON'o bendruomenės, tokios kaip Radhanatha Svamio bendruomenė Džuhu (Mumbajus, Indija), ar Šivarama Svamio kaimo bendruomenė Vengrijoje, yra pelnę valstybinį pripažinimą ir valstybės paramą, kaip nepaprastai įdomūs ir vertingi socialiniai eksperimentai.

Kiekvieną ankstų rytą, 4.30, šimtuose ISKCON'o šventyklų, prasideda *mangala arati*, rytinės pamaldos, tuo pat metu vykstančios ir daugiau nei tūkstantyje centrų bei tūkstančių atsidavusių namuose, nustatyta tvarka garbinant Dievybes. Po to vyksta

mantra

meditacija, vėliau – Dievybių sveikinimas,

guru puja

– dvasinio mokytojo pagerbimo ceremonija, rytinė Šrimad- Bhagavatam paskaita ir pusryčiai, po kurių atsidavę užsiima dienos darbais. Vakaris vyksta Bhagavad-Gitos paskaita ir

gaura-arati

– vakarinės pamaldos, po kurių aukojamas ir geriamas karštas pienas ir einama ilsėtis.

Šiandieninis ISKCON'as vienija daugiau nei šešis šimtus šventyklų, kaimo bendruomenių, mokyklų ir internatų, daugiau nei tūkstantį trys šimtus centrų. Judėjimas apjungia nuo milijono iki kelių milijonų žmonių, laikančių save judėjimo nariais, draugais ar jam prijaučiančiais. Judėjimas sparčiai vystosi ir plečiasi, ypač Indijoje, Afrikoje, Rusijoje, Ukrainoje ir Azijos šalyse, taip pat postsovietinėse šalyse. Šis augimas atsveria mažai besiplečiantį ar kiek sumenkusį vystymąsi Vakarų valstybėse ir JAV, pasižyminčiomis labai aukštu ekonominiu išsivystymu ir to sąlygojamu beatodairišku jausmų tenkinimu.

Iš Pabaltijo valstybių sparčiausiai ISKCON'as vystosi Lietuvoje, kartais dar vadinamoje ISKCON'o „avangardu“.

Buvusioje SSRS teritorijoje Krišnos sąmonės judėjimas užgimė šios imperijos širdyje – Maskvoje, kurią, pramušęs geležinę uždangą, 1971-siais aplankė Šrila Prabhupada. Nežiūrint to, kad Prabhupados vizito metu KGB kontroliavo kiekvieną žingsnį, jam pavyko pabendrauti su vienu jaunuoliu, gatvėje užkalbinusiu jo sekretorių, prašant parduoti džinsus. Šis atsakė džinsų pardavimui neturįs, tačiau galįs organizuoti susitikimą su dvasiniu mokytoju – Svamiu. Šis jaunuolis, Anatolijus Piniajevs, tapo pirmuoju išventintintu Prabhupados mokiniu SSRS, gavusiu dvasinį vardą – Ananta Šanti das. Jo pastangomis ir Šrila Prabhupados malone Krišnos sąmonė pasklido po Sovietų Sąjungos respublikas.

Krišnos sąmonės judėjimas atkeliavo į Lietuvą 1979 -jų metų rudenį, kuomet iš Rygos atvykę ISKCON'o atsidavę dovanojo Krišnos sąmonės žinią pirmiesiems *bhakti yoga* susidomėjusiems jaunuoliams Šiaulių pedagoginiame institute, taip pat Kaune, tuometiniame S. Žuko taikomosios dailės technikume, kiek vėliau - Vilniuje. Vėlesniais metais susidomėjusių ir praktikuojančių skaičius tolydžio augo, ypač 1980-1981 metų laikotarpyje, kuomet prisijungė didelė grupė žmonių, Krišnos sąmonės dėka pakeitusių savo gyvenimus. Atsidavę ėmė bendrauti tarpusavyje, rinktis kartu, kad pašlovinti Dievo vardus, pagerbti *prasadą*, klausytis įrašų, ar pasidalinti tarpusavyje dvasinėmis žiniomis, kurios tada dar buvo sunkiai prieinamos dėl spausdintų literatūros šaltinių trūkumo ir elektroninės erdvės nebuvimo.

1980-siais Lietuvoje atsirado pirmieji mokiniai, gavę dvasinius išventinimus (inicijacijas).

1981-jų rudenį įvyko pirmasis susidūrimas su represinėmis struktūromis, kuomet KGB darbuotojai, padedami milicijos, įsiveržė į atsidavusių surengtą programą viename iš daugiabučio gyvenamo namo butų Kaune. Po to prasidėjo atsidavusiųjų persekiojimas: kvietimai į KGB, moralinis ir psichologinis spaudimas, mėginimai užverbuoti KGB informatoriais, vieši svarstymai, šalinimai iš aukštųjų mokyklų, atleidimai iš darboviečių, vykę su KGB žinia ir jų nurodymu, susidorojimai su atsidavusiais, uždarant juos beprotnamiuose ar netgi venerinių ligų ligoninėse. Prasidėjo visuotinis atsidavusių sekimas, klausantis telefoninių pokalbių, renkant informaciją apie jų draugus, bendraminčius, bendravimo ratą, kenkiant ne tik jiems, bet ir jų artimiesiems, giminaičiams bei draugams.

Siekdami dalintis dvasinėmis žiniomis ir džiaugsmu su kitomis gyvomis būtybėmis, atsidavę pradėjo leisti pirmuosius spausdintus leidinius: žurnalą „Troškimų medis“, pirmąsias knygeles, išleistas rusų ir lietuvių kalbomis: „Kartok ir būk laimingas“ „Lengva kelionė į kitas planetas“ (rusų kalba), „Šri Išopanišada“, „Indiškos mąstysenos knygelė“ (rusų kalba), „Išsivadavimo beiėškant“, „Harė Krišna -Tobulesnis skonis“ . Kiek vėliau spaustuvėje pradėta spausdinti knygas, visų pirma - „Bhagavad-Gita – kokia ji yra“, - aprūpinant jomis kitas Sovietų sąjungos respublikas. Be abejo, tokia veikla buvo pagrindinė ir labai pavojinga. Atsidavę organizavo ne tik knygų spausdinimą, bet ir spaudos lankų lankstymą, pjaustymą, knygų įrišimą bei pervežimą ne tik Lietuvos, bet ir buvusios SSRS teritorijoje. Už kiekvieną tokios veiklos epizodų grėšė baudžiamoji atsakomybė.

Krišnos atsidavusių pastangomis Lietuvoje taip pat buvo organizuota medinių maldos karolių gamyba, per Maskvą išskirstant šiuos karolius atsidavusiems po visą Sovietų Sąjungą.

Bėgant laikui, KGB spaudimas augo ir stiprėjo, pasipylė užsakyti straipsniai periodinėje literatūroje ir spaudoje, formuojant itin neigiamą visuomenės požiūrį į Krišnos sąmonės atsidavusius, klijuojant jiems „CŽV agentų“, „religinių fanatikų“, „sektantų“, „psichinių ligonių“, „iškrypėlių ir ištvirkautojų“, „žmonių luošintojų“ ir pan. etiketes, tokiu būdu morališkai ruošiant visuomenę visiškai Krišnos sąmonės sunaikinimui. Lietuvos KGB darbuotojai sekė vadovybės nurodymais iš Maskvos ir savo kolegų patirtimi Rusijoje, Ukrainoje, Armėnijoje, Gruzijoje (ypač Abchazijoje) bei kitose sovietų respublikose, kuriose atsidavusieji buvo masiškai sodinami į kalėjimus, specialios paskirties psichiatrines ligonines, kuriose jie būdavo žeminami, kankinami ar net žudomi.

Nežiūrint to, kad Lietuvos KGB, galbūt dėl lėtesnio ir romesnio lietuvių būdo, persekiojimo mąstais ir susidorojimo rezultatyvumu neprilygo kolegoms iš kitų sovietinių Rusijos, Ukrainos ar pietinių respublikų, Lietuvoje taip pat ketinta visiškai sunaikinti Krišnos sąmonę. Kaip atskleidė jau nepriklausomybės laikais tapusi prienama archyvinė medžiaga, KGB buvo parengusi planą, numatantį konkrečias poveikio priemones atskiriems asmenis, - pradedant individualiomis poveikio priemonėmis, - pokalbiais, spaudimu, pašalinimu iš aukštosios mokyklos ar darbovietės ir baigiant eliminavimu iš visuomenės, sukompromitavimu ir susidorojimu. 1986-siais metais, atlikus eilę kartų atsidavusių butuose ir namuose, imtos kurpti baudžiamosios bylos, remiantis liūdnei pagarsėjusiu Sovietų Sąjungos baudžiamojo kodekso straipsniu, numatančiu baudžiamąją atsakomybę už „kenkimą sveikatai, prisidengiant religine praktika ar veikla“. Kitas baudžiamojo kodekso straipsnis, taip pat naudotas tuo laiku persekiojant Krišnos atsidavusius, buvo „valkatavimas“, kuris buvo taikomas šalinant juos iš mokymosi įstaigų ir duodant nurodymus įstaigoms bei organizacijoms neįdarbinti tokių asmenų.

1986-ųjų rudenį, Lietuvos Krišnos sąmonės atsidavę pirmą kartą susirinko kartu atšvęsti Džanmaštami – Viešpaties Krišnos atėjimo dienos. Šventė buvo numatyta Biržų B.Sruogos muziejaus patalpose, kuriame vienas atsidavusiųjų dirbo sargu. KGB, iš anksto sužinoję apie šį, atsidavusių ruošiamą sambūrį, surengė respublikinę operaciją, kurios metu ketė kone visos Lietuvos saugumo pajėgos, siekiant sulaikyti ir išgaudyti „sektantus“.

Vakarų visuomenė griežtai kritikavo tokį tikinčiųjų persekiojimą Sovietų Sąjungoje. Apie visas baudžiamąsias bylas, sulaikymus, kratas, atleidimus, priverstinius „gydymus“, sumušimus ir nužudymus būdavo nedelsiant informuojamos visuomenė ir žmogaus teisių gynimo organizacijos. Sovietų Sąjungoje ir Lietuvoje tokią informaciją galima buvo išgirsti per „Amerikos balsą“, „Laisvosios Europos radiją“ - laisvosios Vakarų visuomenės informacinius rporus, skirtus Sovietinėms šalims. Per visą Sovietų Sąjungos gyvavimo laikotarpį, nežiūrint nuolatinių trukdymų, bandymų blokuoti radijo ryšį, pykčio ir pagiežos, pilamos ant šių radijo stočių Sovietų masinės informacijos priemonėse, KGB taip ir nepavyko sustabdyti ir užgniaužti šio laisvos informacijos srauto, pasiekiančio pavergtą žmonijos dalį.

Visą šią KGB beprotybę ir bakchanaliją, siekiant visiškai sunaikinti Krišnos sąmonę, gaminiojant, persekiojant ir net ir fiziškai naikinant jos pasekėjus, sustabdė 1986 –siais metais Michailo Gorbačiovo, tuometinio Sovietų Sąjungos prezidento, pradėta „perestroika“, galiausiai privedusi Sovietų Sąjungą prie subyrėjimo ir žlugimo. KGB gavo nurodymus apmaldinti savo „uolumą“ persekiojant atsidavusiuosius. Kartu sumažėjo spaudimas ir kitoms religinėms konfesijoms. 1986-siais prasidėjo atsidavusių paleidimo iš įkalinimo įstaigų ir spec.paskirties psichiatrinių ligoninių procesas, nustota šalinti juos iš darboviečių ir mokymosi įstaigų. Praėjus pusmečiui, baudžiamosios bylos prieš Lietuvos Krišnos sąmonės atsidavusiuosius buvo nutrauktos.

Pajutę naujus vėjus, tikintieji nedelsiant pradėjo kovą už savo sąžinės laisvę ir teises. Pirmoji pasiekta pergalė – asmeninių daiktų, įrašų ir religinės atributikos, konfiskuotų ir užgrobtų kratų metu, susigražinimas. Tai pavyko padaryti tik po dvejų metų spaudimo ir nuoseklaus susirašinėjimo su milicija, prokuratūra, miestų komitetais, LTSR Ministrų Taryba, bei SSRS Aukščiausia Taryba. Ypač sunku buvo atgauti dalį daiktų, KGB „prichvatizuotų“ asmeninėms reikmėms: vakarietišką garso įrašymo ir atkūrimo techniką, originalius vakarietiškus knygu, žurnalų ar plokštelių leidinius. Dalis daiktų taip ir liko negražinta. Taip pat nebuvo gražinti konfiskuoti spausdintų knygu tiražai.

Tuo pat metu susirūpinta Krišnos sąmonės įteisiniu ir legalizavimu Lietuvoje. Tuo tikslu buvo bendraujama ir susirašinėjama su miestų komitetais, LTSR Aukščiausia Taryba, LT religinių reikalų komitetu prie LTSR MT, SSRS AT ir SSRS religinių reikalų Taryba prie SSRS MT. 1987-siais Krišnai atsidavę vaišnavai surengė pirmąsias gatvės eitynes, kurias budriai stebėję ir

sekę KGB ir milicijos darbuotojai tąsyk nesiryžo imtis represinių priemonių ir eitynių nenutraukė. Tai įvyko savaite anksčiau, nei savo pirmąsias eitynes surengė Lietuvos Laisvės lyga. Atsidavusieji pradėjo atvirą kovą už sąžinės laisvę. Nežiūrint to, KGB netrukus atsitokėjo ir, veikdami kartu su milicija, nutraukė kiek vėliau, tais pačiais metais, vykusias Krišnos sąmonės atsidavusių eitynes Kaune, sulaikydami jų dalyvius.

1989-siais ISKCON'o atsidavusių pastangomis Kaune buvo surengta pirmoji *radhayatra* – vežimų festivalis-eitynės, kuomet Dievybės, sekant Indijos Džaganatha-Purio mieste nusistovėjusia ir visame pasaulyje pagarsėjusia tradicija, talpinamos į vežimą(-us) ir, traukiant jį (juos) virvėmis, vežamos miesto gatvėmis, dainuojant ir šlovinant Dievo vardus. Tai buvo pirmoji
radha

yatra

visoje Sovietų Sąjungoje, pradėjusi naują tradiciją daugelyje miestų.

Nuolatinis spaudimas, atakavimas raštais, reikalavimais ir priminimais, galiausiai davė vaisių: Po SSRS religinių reikalų komiteto prie SSRS MT 1988-siais priimto sprendimo leisti legalizuoti Krišnos sąmonės judėjimą Rusijoje (ISKCON'as tapo pirmąja „nauja“ religine konfesija, užregistruota SSRS nuo pat revoliucijos laikų), analogiški sprendimai buvo priimti ir Lietuvoje, įregistruojant Vilniaus ir Kauno KS religines bendruomenes (atit. 1988-siais ir 1989-siais). Taip Krišnos sąmonės judėjimas buvo įteisintas Lietuvoje.

Nežiūrint gaivaus pertvarkos vėjo, KGB dirbo savo darbą. Atsidavę tebebuvo sekami, buvo bandoma kištis į jų gyvenimus, kompromituoti visuomenės akyse. Neištverę nuolatinio persekiojimo ir sunkumų, nemažai atsidavusių emigravo į Vakarų pasaulį, kur būdavo pripažįstami politiniais pabėgėliais, kentėjusiais kovoje už sąžinės laisvę.

1988-siais Krišnos sąmonės judėjimo atsidavę įsigijo gyvenamą pastatą Raudonosios Armijos (dabar - Savanorių pr.) 37, Kaune. Likimo valia šis pastatas tapo pirmąja Krišnos sąmonės judėjimo šventykla visoje buvusioje SSRS. 1993-siais šioje šventykloje oficialiai buvo instaliuotos Dievybės, ji gavo pavadinimą - Kauno Šri Šri Nitai Gauračandros šventykla. Vilniuje šventykla įkurta Raugyklos gatvės 23 numeriu pažymėtame pastate, pavadinant ją (pagal garbinamų Dievybių vardus) - Vilniaus Šri Šri Nitai Gaurasundaros šventykla. Šventyklose atliekamos reguliarios pamaldos, laikantis patvirtintos tvarkos, taikomos visoms ISKCON'o šventykloms. Netrukus po Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo buvo užregistruotos Šiaulių, Klaipėdos ir Visagino Krišnos sąmonės religinės bendruomenės. Vis dėlto, ISKCON'o GBC priėmus nutarimą tuo metu apsiriboti dvejomis – Vilniaus ir Kauno šventyklomis Lietuvoje, pastarųjų bendruomenių registracija nebuvo pratęsta.

Paskutiniaisiais metais, daugėjant Krišnos sąmonės atsidavusių ir judėjimui plečiantis, GBC nuostata pasikeitė, todėl buvo įregistruotos Krišnos sąmonės religinė bendruomenė „Bhaktivedanta“ Kaune (2010-siais), Kėdainių Pajieslio Krišnos sąmonės religinė bendruomenė (2011-siais), kurioje nuo 2014-jų garbinamos Giriradžo ir Gaura-Nitai Dievybės, Krišnos sąmonės religinė bendruomenė VŠĮ „Dvaraka – Krišnos sostinė“ Kaune (2012-siais), kurioje Dievybės instaliuotos 2014-tais, pavadinant jas Šri Šri Nitai-Gaurasundara, rengiamasi registruoti Kelmės Krišnos sąmonės religinę bendruomenę „Naujoji Gokula“, kurioje garbinamos Giriradžo ir Radha-Golokananda Dievybės (atitinkamai nuo 2003-jų ir 2009-jų), įkurtas Vaišnavų vienuolynas Pajieslyje, „Nomen sancty monastery“ (Švento vardo vienuolynas) Paltininkų kaime Kaišiadorių rajone (2015-siais), kuriame 2016-siais instaliuotos Gaura Nitai Dievybės nuostabiais vardais - Nartana priya Nitai - Natavara Gaura, ruošiamasi registruoti Klaipėdos Krišnos sąmonės religinę bendruomenę, įvairiuose miestuose įkurti Krišnos sąmonės paramos–labdaros fondai, įkurta viešoji įstaiga, užsiimanti nacionalinių vaišnavų švenčių – vasaros ir žiemos festivalių, padajatros - kasmetinės *radhayatros* festivalio - pilgriminės kelionės po Lietuvą, bei respublikinės Janmaštami šventės organizavimu, užregistruota visa eilė Vedų kultūros ir vaišnavų centrų įvairiausiuose Lietuvos miestuose ir miesteliuose.

Daugėjant Krišnos sąmonės religinių bendruomenių, Vedų kultūros ir vaišnavų centrų Lietuvoje, kyla poreikis koordinuoti judėjimo veiklą ne tik atskiruose miestuose, tačiau ir visoje Respublikoje. Todėl planuojama steigti Lietuvos Krišnos sąmonės religinę bendriją, vienijančią visas Krišnos sąmonės judėjimo bendruomenes ir organizacijas Lietuvoje. Tuo tikslu, dar iki oficialiai įregistruojant tokią bendriją, keletą pastarųjų metų reguliariai vyksta Krišnos sąmonės judėjimo Lietuvoje Nacionaliniai Susirinkimai, kuriuose dalyvauja bendruomenių ir centrų lyderiai ar atstovai. Tokie susirinkimai vyksta keturis kartus metuose. Susirinkimo nutarimai derinami su ISKCON'o GBC ir, gavus pritarimą ar patvirtinimą, tampa privalomi visiems Krišnos sąmonės judėjimo padaliniais Lietuvoje. Nacionaliniai Krišnos sąmonės judėjimo susirinkimai deda pamatus Nacionalinės Tarybos – būsimos Lietuvos Krišnos sąmonės bendrijos valdančiosios institucijos formavimui.

Lietuvos Krišnos sąmonės judėjimas, kaip ir kitos ISKCON'o organizacijos visame pasaulyje, sutelkdamas didelį dėmesį savo narių lavinimui, jų moralinių-dorovinių savybių formavimui, tvirtų, stabilių šeimų kūrimui, judėjimo narių socializacijai, savo narių bei visos visuomenės švietimui ir auklėjimui, vaikų auklėjimui, socialinei rūpybai, neįkainojamos Vedų kultūros sklaidimui, neabejotinai vaidina didelį ir tolydžio augantį vaidmenį, formuojant sveiką visuomenę, stiprinant jos dorovę ir moralę, ugdant sąžiningus, pareigingus ir atsakomybės nesikratančius valstybės piliečius.